

[Kristen Amby.]

ogsaa med Hensyn til Sydslesvig. Vi giver Afkald paa den nu, da der ikke har kunnet blive Enighed om at skabe en traktatmæssig Sikring af, at en Afstemning engang vil finde Sted, men siger: det maa bero paa Befolkningen, paa Sydslesvigerne selv, om og hvornaar de vil gøre Brug af denne Ret. Det er ikke bare en Frase, det kan ikke være et tomt Udtryk. Det er Udtryk for en Politik. Det er ogsaa et Udtryk for vor Tillid til Livets Ret. Det kan jeg godt forstaa. Men det, jeg ikke kan forstaa, er, at man vender sig mod os og kalder os Eventyrpolitikere, fordi vi siger: javel, men noget saadant kan vi ikke, hvis det ikke er dem sikret at kunne bruge denne Selvbestemmelsesret, naar de engang ønsker det. Eller rettere — man har simpelt hen ikke Lov dertil, hvis det er saadan, at de den Dag, de i Tillid til dette giver Udtryk for, at de nu ønsker at bruge deres Selvbestemmelsesret, bliver betragtet som Landsforrædere og bliver ramt paa Liv og Gods.

Den højtærede Udenrigsminister har nu sagt til Offentligheden — og jeg gaar ud fra, at det er hans Politik, jeg har ikke Lov til at gaa ud fra, at vi senere vil faa at vide, at han i Virkeligheden ikke mener det —, at han i Virkeligheden betragter det som skadeligt for Danmarks, maaske ogsaa for Sydslesvigs Interesser nu at stille Krav om traktatmæssig Sikring i Form af en § 5. Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede Udenrigsminister: Anser han det ikke for nødvendigt, hvis han, som han sagde, stadig arbejder paa Oktobernotens Grund, at sørge for at sikre, at Sydslesvigerne den Dag, de ønsker at gøre Brug af deres Selvbestemmelsesret, værges imod at blive betragtet som Landsforrædere? Det er, tror jeg, saa klart et Spørgsmaal, at man kan svare paa det uden lange Erklæringer.

Hvis man vil spørge mig, hvordan det kunde gøres, kunde jeg maaske godt give Raad. Det vil jeg nu ikke indlade mig paa her — der kunde være flere Veje at gaa —, men blot sige, at efter min Mening maa det ligge i selve Sikringen af de politiske Rettigheder for et Mindretal. Ellers er det meningsløst.

Da der aabenbart maa være Tvivl derom, og da det aabenbart er saaledes, at den nuværende Regering ikke ønsker en § 5 — for hvad skulde man ellers have haft hele Striden om —, saa burde den nuværende Regering være kommet til den tidligere og have sagt: Nej, en § 5 ønsker vi ikke, men vi mener, at Sikringen kan ske paa den og den Maade. Men saa er det jeg gerne vil sige

følgende til den højtærede Udenrigsminister: under Forudsætning af, at han stadig vil arbejde paa Oktobernotens Grund, altsaa sikre de politiske Rettigheder for Mindretallet, er det simpelt hen hans Pligt, hvis det faar Mindretalsrettigheder, at sørge for, at der ingen Tvivl lades tilbage om, at disse Mennesker har Ret til som Mindretal at udøve deres Selvbestemmelsesret den Dag, de ønsker det.

Man kunde maaske med Rette bebrejde os, at vi har rejst Landet rundt med denne Sag og paa mange Maader talt uden om hinanden. Jeg har ikke et, men mange Steder hørt Folk sige: vi staar paa Oktobernotens Grund. Men jeg har meget sjældent hørt nogen af dem, der støtter den nuværende Regering i dette Spørgsmaal, forklare, hvad Oktobernoten var, hvor vidtrækkende, hvor positiv den i Virkeligheden var, og det er kommet alt for lidt til Udtryk i den danske Befolkning, hvad der virkelig ligger i den. Hvis der overhovedet skal være Hold eller Ansvar deri, ligger efter min Mening ogsaa Sikringen af Mindretallets Afstemningsret deri. Det er det, man fra anden Side paastaar ikke maa ligge deri, men jeg vil endnu en Gang sige til den høje Regering: det skal ligge deri — for ellers er selve Oktobernoten, som vi stiller den op, uforsvarlig over for disse Mennesker.

Kristian Nygaard: Indledningsvis vil jeg gerne takke den tidligere Minister for offentlige Arbejder, det ærede Medlem Hr. Elgaard, for den store Indsats, han har ydet for at skaffe Manøs Beboere tilstrækkelig Statsstøtte til Istandsættelse af det nye Dige paa Manø. Jeg kan sige, at Beboerne paa den lille Vesterhavssø med stor Glæde har erfaret, at der nu omsider er Udsigt til, at den saa haardt tiltrængte Udbedring af Diget kan finde Sted, hvorved deres Eksistens bogstavelig talt bedres, ja, sikres, for saa vidt det staar i menneskelig Magt. I Forhold til Øens Størrelse er det et betydeligt Beløb, der her er Tale om, men man maa ikke glemme, at det her drejer sig om at sikre Manøs Beboere Liv og Ejendom.

Ved Finanslovens første Behandling i Fjor blev der fra forskellige Sider rettet forskellige Henvendelser til forskellige Ministre angaaende Ædruelighedsproblemet. Da vi nu har faaet en ny Regering, finder jeg det naturligt, at vi paa ny henvender os til de høje Ministre, som har med dette Spørgsmaal at gøre. Men ogsaa her vil jeg gerne bringe de tidligere Ministre en Tak for den Imødekommenhed, de har vist over for Afholdsfolkens forskellige Ønsker. Det har